

Sessió n. 30 de Barboles Poètiques.

Poesia Universitaria: Joan Aymaní, Antoni Montserrat, Xavier Llinona, Ferran Fullà. Faran les presentacions: Pere Aramon i Rafael Tasis.

Una altra cordada de poetes catalans intenta conscientment o inconscientment ^(s') ^{es cims} ~~les més~~ escalar ~~les més~~ encrespaments ~~de~~ cimes de la poesia catalana. Sempre que això succeeix, i més i tot quan ~~treballen~~ treballen ~~la~~ preparació d'aquestes sessions, tenim la sensació més autèntica que, almenys la veu més íntima de la nostra joventut, s'avança a totes les calamitats.

Heu sentit ~~dir~~ una i altra vegada que s'ha produït un buit pregon entre les diverses generacions literàries. Però sempre ho hem sentit ~~dir~~ sense concretar massa, és a dir: sense que el nostre interlocutor ens deixi entendre el perquè de les seves afirmacions. Generalment això és dit en el to en què són dites les coses en les tertúlies de cafè: sense massa preocupació que allò sigui prè ^{visu} com una veritat justa, sinó més aviat com un comentari, i amb desig que nosaltres el contradíem. I és perquè en el fons del fons tots duem la secreta esperança que això en el temps no ~~esdevingui~~ ^{esdevingui} cert, i els més avançats i segurs en tenen una secreta fe.

Nosaltres hem pensat moltes vegades en aquest buit pregon. I d'una manera concreta no hem arribat a cap conclusió definitiva. Només saben de cert que existeixen unes realitats que desmenteixen aque ^{lles} ~~lles~~ severes manifestacions. I que el buit és més de conceptes, de tendències que de fets.

Potser un dia arribarem a entendre si els trencaments s'han produït en cadascun dels passos d'una generació a l'altra, i podrem justificar com a normal una actitud semblant, però ara com ara només ens hem adonat ^{d'això:} ~~del següent:~~ que aquestes generacions que no són generacions ^{de} ~~de~~ la mena de les del modernisme o noucentisme, ~~a~~ ^{si} catalogades en un temps i sobretot ajustades dintre d'una època d'una ~~manera~~ ^{manera} global, són generacions de tendències, d'escola, de mimetisme, i que es produeixen a casa nostra, com a tot arreu del món, amb una velocitat molt ràpida. Així actualment coexisteixen creadors, i ben joves per cert, que segueixen escoles ben oposades, tot i que la seva formació i el ~~desenvolupament~~ desenvolupament de la seva vida civil, tan i tan important per a la formació de l'home, hagi estat la mateixa.

Sí, el que predomina avui és la velocitat. Tot va de pressa. I l'home ha de fer un esforç gegantí per fer un repòs en el seu camí a través del temps i de l'espai, que a fi de comptes ve a ^{ser} una mateixa cosa.

Això provoca una certa confusió, això és el que fa creure ^{algú} que hi han buits, perquè així que un es descuida se salta una petita generació i es perd en la ignorància.

Per això és important ^{és} escoltar la gent nova, tot i sabent que no ens diran ara com ara res de trascendental. Potser ens ho diran, certament, però nosaltres no estem ^{no} el suficientment preparats, per més que ^{consequències} coneixem Lluïll, March o Foix a la perfecció, per a copsar-los, per a mesurar-los. Som savis de Rutina, i ens calen altres floritures ^{llegis} per ^{atrevir-nos a} senyalar concretament el valer d'un fet nou.

Però si avui ne aconseguim ^{se} coronar algú com a poeta nacional, sí que ens adonarem de la viver de l'esperit i de la humanitat que hi ha en cadascun dels llegidors. I, si encara he velleu més ~~segur~~ segur del conjunt de la lectura.

Perquè d'un home, moltes vegades n'heu de saber prendre, sobretot ~~pe~~ que fa referència a les seves manifestacions, el sentit més amagat, el sentit obscur que viu dins ~~de~~ la ~~seua~~ claredat de les seves exposicions que: o bé us deixaran indiferents, o bé us rebtaran e indignaran, la qual cosa ne deixa de tenir el seu sentit, i fins eficàcia.

En la sessió ~~de~~ d'avui us presentem quatre poetes i dos assagistes. Aquesta darrers ^{linbran} ~~es~~ ^{cura} ~~curdaran~~ de les presentacions particulars. Nosaltres ara només volem donar una visió de conjunt de tots plegats i, sobretot, dels presentadors.

Pere Aramon, Ferran Fullà, Xavier Llimona i Rafael Tasis són un grup ~~que~~ de xicots que des de temps han anat plegats, i la seva compenetració ^{d'} idees els ha dut a manifestar-se públicament i naturalment d'una manera clandestina, que és tal com avui per avui es fan les coses importants, creant una publicació que l'any 1956 ~~l'~~ intitulaven DEINHOS. Aquest nom, que correspon a un satèl·lit de Mart, el déu de la ~~guerra~~ guerra, en penso, era, doncs, el títol d'una revista escrita totalment en català que aquests nois publicaven essent alumnes de l'Institut Francès de Barcelona, on feien els estudis inicials. D'aquesta revista, van sortir-ne vuit números. L'any passat, quan Tasis ~~inicià~~ inicià a Econòmiques, Llimona a Ciències Biològiques, Aramon a Exactes i Fullà a Físiques, publiquen el número nou i li ^{canvien} canvien el nom, i

ara l'intitulen :SOLCS.Heus aquí una valentia pròpia de l'autèntica joventut.Nosaltres hem estat temptats una i altra vegada de canviar el nom de BARBOLLES POSTIQUES amb el qual van batejar les nostres sessions, i no hem tingut la valentia de fer-ho. Però també ens interessa de fer constar que en moments de feblesa, quan hem estat a punt de claudicar, una veu interior ens ha dit que no podem traïr la continuïtat d'una realitat, no podem trencar una cosa que ja viu per ella sola i independent dels seus iniciadors només que pel gust de rectificar una actitud inicial que ara, a distància, no ~~se~~ trobem del tot encertada.Hem d'aguantar el non, la sornegueria, i la veu del nostre actual criteri una mica humiliat per nosaltres mateixos. I pensen que aquesta actitud comporta, en el nostre cas, una valentia més gran.

Aquest, naturalment, no és el cas dels nois de SOLCS.Ells amb SOLCS iniciaren una vida nova, i no van sentir-se lligats a res, cosa molt natural, i això dóna valor a la seva actitud, que ja queia dins del camp estrictament universitari. Això vol dir que la nostra joventut va ^{emmallevant-se} maldeiant-se ella mateixa i que sap triar el camí que més li convé i en el moment adequat.

Us presentarem el número nou de SOLCS i veureu amb quin acurament és fet, amb quin sentit de la cosa ben feta.No en va són filla de qui són. I d'alguna cosa de servir el contacte diari amb un puritarisme que, si no és vist amb els ulls de la veritat, més estricta, arriba a espantar.

En Tasis i l'Aramon us parlaran d'en Lliona, en Pullà i en Montserrat, que no pertany a aquest grup, però que és company d'en Tasis en els estudis d'econòmiques. A ella toca, doncs, la feina principal. Jo Giré de l'Aramon, el nostre futur matemàtic, tampoc ens aniria malament un Nobel de Física, que és un noi que se sent especialment atret per la filologia i per la música. M'hi he deixat de veure'l en totes aquelles audicions a les quals la seva bossa li permet d'assistir, i a SOLCS ha deixat estampat més d'un assaig sobre música.

Rafael Tasis s'ha sentit atret pel teatre, n'ha publicat assaigs, i pel conte. És un noi que sembla una mica sorrut, però que jo em penso que no ho és pas de naturalesa, sinó perquè està un bon tros espantat de veure que la vida s'ha de viure tan intensament i diversa: des de imprimir una tarja de visita a fer un estudi de Pere III, o una novel·la policíaca. Això, naturalment, esclapara, i fa que el noi sempre vagi amb el cap una mica cot.

I ara ens queda un dels altres components: Joan Aymari. Ve al lloc d'Assumpció Just i Riba, que en realitat no es diu Assumpció, sinó Teresa, i que havia de venir i no ha vingut degut a calera

d'una mena de "trac" que no ha sabut superar.

Joan Aymaní és un xicot de 25 anys, de llarga vida poètica, ja que a ~~18~~ dotze anys ja escrivia versos. Ens l'imaginem ~~en~~ la seva cambra d'esbarjo foragitant pel balcó tota mena de ~~fructes~~ ^{fogues} i altres ~~vegetals~~ ^{foleres} i entusiasmat per la poesia de Jaume Roig. El 1957 publica un poema a la Serra d'Or. Als jocs florals dels escoltes del 1959 guanya l'englantina, el 1961 la flor natural i el premi Tòtem. El 1961 a Cabrils guanya també la flor natural. I aquest mateix any es presenta al Salvat-Papasseit i queda en quart lloc. Com veieu, el seu historial és esperançador.

Ara escriu ~~textos~~ ^l i contes infantils. Podrà esdevenir un magnífic col·laborador de Cavall Fort, publicació a la qual, dit digui entre ratlles, grans i petits ~~xx~~ s'haurien de subscriure perquè és la primera cosa d'autèntic profit ~~per~~ ^{als} nostres infants, la primera cosa que agafaran amb gust i entendran per primera vegada que ~~amb~~ ^{en} la nostra llengua ~~pot~~ ^{pot} fer tot: des del més complicat maó caldeu fins ~~xxx~~ la lletra del cha-cha-cha més a la moda.

Treballa i Aymaní com a publicista: guions per a la televisió, campanyes publicitàries, amb En Cirici-Pellicer. No sé la influència que aquests nostre extraordinari crític pot tenir amb el nostre poeta però tan solament fos pel petit contacte del viure diari ja li ha d'ésser força saludable.

Però una de les activitats més interessants de l'Aymaní és sens dubte, i desentrotllant la qual molt ~~l'hem vist~~ ^{veure el seu humor}, la de component del Teatre Viu. L'hem vist actuar tres vegades i sempre hem tingut la sensació, i ara parlen del grup del Teatre Viu d'una manera global, de trobar-nos davant una de les manifestacions més extraordinàries del nostre temps, i si aquesta modalitat de teatre decau, no serà pas per ella sinó perquè no haurà trobat entre el públic, que és el personatge més important en totes les actuacions, l'ajuda necessària.

Heus aquí, doncs, els nostres poetes. Abans de cada lectura els farem les preguntes que ja van esdevenir ^{en} clàssiques i que seran la petita llavor que iniciarà el diàleg final.

També haig de parlar-vos d'una altra cosa. Fa dos anys, en una de les reunions dedicades a poesia universitària va llegir un jove poeta, estudiant de Medicina: Josep Riu i Solsona. Posteriorment a la seva lectura vam gravar ~~la~~ ^{la} ~~seua~~ ^{la} veu per a l'Arxiu Honor de Poesia. Arques

quany, ^{mai ha} Miller dit, a ~~la~~ darreria del 1961, un accident automovilístic va aturar la vida d'un fill, d'un futur metge i d'un poeta ~~a la voga~~ ^{alhora}. Avui, en aquesta sessió, que té idèntic sentit d'aquella, li volem retre un petit homenatge. Escoltarem la seva veu parlant de poesia i dient un ~~o~~ poemes en els quals, per aquelles coses que la vida i la mort té, tan estranyes i tan inexplicables, sembla que hi hagi ^{se} quelcom que faci ~~pre~~sentir una tragèdia. L'escoltarem devotament i intentarem ^{se} fixar en el nostre esperit per sempre més el seu record unit al que ~~per~~ ell era la seva vida més autèntica.

17-2-62

Qüestionari:

Per què escriviu ?

Com vau descobrir el món poètic ?

I el vostre món poètic ?

Primeres lectures .

Autors preferents de poesia catalana ?

Què és poesia ?